

WINTER / LENTE 2025

Amorosa libertà

Leiden

Stad van Ontdekkingen

kunstproject

Voor Jou

Deel 1

Het kosmisch ei

HET KIND EN IK

Ik zou een dag uit vissen,
ik voelde mij moedeloos.
Ik maakte tussen de lissen
met de hand een wak in het kroos.

Er steeg licht op van beneden
uit de zwarte spiegelgrond.
Ik zag een tuin onbetreden
en een kind dat daar stond.

Het stond aan zijn schrijftafel
te schrijven op een lei.
Het woord onder de griffel
herkende ik, was van mij.

Maar toen heeft het geschreven,
zonder haast en zonder schroom,
al wat ik van mijn leven
nog ooit te schrijven droom.

En telkens als ik even
knikte dat ik het wist,
liet hij het water beven
en het werd uitgewist.

"Mijn gedachten zijn zuiver en ik geef ze aan jou".

Lilian van den Worm†

Kijk naar de leliën des velds, hoe ze groeien..

Een eredans, zoals niemand danst.

Ik vaar in het duistere Maya.

Ongespleten gesplitst door begoochelende golven.

Drijf ik naar een aftershow.

*Beweeg onbewogen, als een koorddanser blikkend naar de onderwereld - het verleden verwachtend de toekomst
herinnerd - 't feestelijk pandemonium.*

Vlucht, bevries, vecht, in doodgewaand verlangen: waarom afdwalen naar dit verleidelijke festijn der schimmen?

Ik zou het eigenlijk niet-weten.

Achteraf bezien was het ook beter geweest om meer in m'n veilige klokhuisje te schuilen, dan was dit alles misschien wel helemaal niet gebeurd.

Half verzonken in delirium dus, ontstond bij goddelijke toeval: de vreemdste metempsychose..

Op een fruitige fuif waar zeeën van confetti in een veelheid vloeken knisperend door de ether vlogen.

De stroming omwentelde vanuit onwetendheid door de cyclus van deze viering als 'denkbeeldige tocht'.

Een Odanssee.

Ik berinner me nog vaag - dat iemand b'm aan mij voorstelde.

Ze had gelijk de suggestie gewekt dat we vrienden moesten worden:

'Hij is ook van die gekke raadsels!' Hoor ik haar nog zeggen.

We raakten aan de praat en de klik was er meteen.

Elstar was een opgewekte Appel, hij was klein; een partje kleiner dan ik.

Een aanstekende glimlach.

Ik werd aangetrokken door z'n vreesloze uitstraling alsof de zorgen zo van z'n schil afketste.

Tijdens het gesprek verbeelde ik, dat ik een pact met h'm zou sluiten.

Toen ik de eerste keer het klokhuis van Elstar betrad was het vol met fruit.

Het was volledig afgeladen omdat een fruitvriend van Elstar na een lange reis was teruggekomen in Maya.

Een ware dansparade.

Rond middernacht kwam er een Appel naar beneden.

Hij had een tijd boven gezeten en ging recht voor me zitten - een rozerood glitterpak had hij aan, zoals de poorten van de kathedraal die enkel op flamingo's schijnen.

We raakte verstrengeld in een gesprek van fabelachtige aard..

Hij vertelde me over toen hij net boven was en verbeelde dat er veel momenten zijn dat hij er eigenlijk niet écht is.

Ik vroeg wat hij zich bij 'ik' voorstelde.

'Datgene dat overblijft wanneer ik niet handel uit mijn fantasieën'.

Ik moest eerlijk toegeven dat het soms moeilijk was om hem te verstaan.

Hij was nogal verdoofd van iets, maar ik was meteen gefascineerd door de onbeïlspellende diepte van onze ontmoeting.

De diamantvink landt alleen op het pittoreske eiland vermomt als een komeet met bestijpte sterren.

Het fabelachtige gesprek werd ook steeds meer fruitistisch.

Termen zoals 'Phthia' en 'Pythia' werden met elkaar vermengd.

Zoveel jaren verder verschijnt niet meer precies waar we het over hadden, maar de illusie zit nog steeds in m'n voorstellingen gegrift.

Op een avond vroeg Elstar of ik met hem meeging naar zijn klokhuys.

'Heb je zin om je grenzen te verleggen?'

Hij vertelde dat hij de alchemistische Soma met me wilde gebruiken.

Soma verstoort het gevoel van eigenaarschap met de schil en bootst daarmee de fantasie na die wordt waargenomen bij schizofrenie.

Het verbeeldt een vergelijkbare verandering in de voorstelling van verschijningen via sensorische domeinen; de creatieve gevolgen van een dergelijke waan.

Toen we binnenkwamen gingen we eigenlijk meteen zitten waar hij al snel bezig was met de preparatie.

Hij bereidde een pijpje voor.

'Neem jij maar eerst'.

Ik nam het tot me via een koperachtig buisje, bijna antiek zag het voorwerp eruit, met mythisch ogende slangen heel precies in elkaar verweven.

Er stond iets gegraveerd, 'Ananke..' nogwat, geloof ik.

Niet kort hierna raakte ik verbaasd over een aangenaam gevoel; een intens geluk in m'n onderbuik.

Het was als een broederige deken van de puurste extase; van jungle-achtig avontuur; van bevlengelde vrijheid.